

La duració dels estudis de dret a Espanya

InDret no té una opinió definida sobre on s'ha d'estudiar dret en aquest país, potser perquè els qui compliran aquesta tardor quinze anys editant-la creiem que els joves candidats universitaris poden graduar-se amb èxit en moltes facultats espanyoles, escampades per totes les províncies.

I és que, des de la seva fundació el 1999, la nostra revista va néixer amb la llavors escassa qualitat de la ubiqüitat: el 1999 i el 2014, vostè ens ha pogut i ens segueix puguen llegir des de qualsevol part. I no només a nosaltres, sinó als millors del món –SSRN, només per exemple, està obert a tot el món–.

Aquestes coses ens semblen obvies avui. No ho eren llavors, fa quinze anys. Recordo la prevenció de molts, la plena seguretat dels qui afirmaven que el paper seguiria essent sempre la matèria prima del dret i de la ciència jurídica. No convé insistir en allò obvi, però no és sobrer recordar aquí la quantitat de recursos que, en els últims quinze anys s'han desaprofitat per negar-se a veure allò que, a ulls de qualsevol observador raonable, passaria sense remei: la revolució digital.

Valgui la anècdota pel que avui, el 2014, defenso en aquesta revista: s'ha d'alleugerir la carrera de dret, ha de reduir-se la seva durada. M'explico. A Espanya, avui, per a ser advocat, es requereix un grau en dret, 240 crèdits, que són quatre anys de facultat, més un màster obligatori d'un altre any de durada, i un examen final.

No fa falta un quinquenni, no almenys tal i com està organitzat: la carrera de dret podria estudiar-se en tres cursos i el màster hauria de deixar de ser obligatori per a passar a ser opcional, encara que, això sí, s'hauria de ser molt exigent amb el nivell de l'examen final. Calculo que, així, podríem abaratir, almenys en un 20%, el cost dels estudis de dret. En benefici dels nostres fills. Del país enter. Imaginin els InDrets, els llocs del dret, que es podrien organitzar amb una mínima fracció dels recursos estalviats si la reforma que propugnem es duagués a la pràctica. I, fixin-se: no proposo que la reforma sigui obligatòria, sinó simplement que es permeti a les universitats que així ho vulguin oferir un grau en dret de tres anys de duració i que es suprimeixi la obligatorietat del màster: És que s'ha de cursar algun màster obligatori per a ser advocat de l'Estat, jutge, fiscal, notari o registrador de la propietat? És que, en medicina, al MIR només s'hi poden presentar els qui hagin cursat un màster?

És més, crec que els qui ja disposessin d' un grau universitari, de qualsevol grau que no sigui el de dret mateix, haurien de poder cursar aquests estudis en dos anys, sempre amb la possibilitat d' un màster opcional posterior i un últim bon examen final, un *bar exam*, per exemple.

Aquest es l'esperit d' InDret: una revista d' anàlisi del dret que es fundà amb l' ànim de soldar el dret amb la resta de coneixement científic i humanista, una revista que va ser dissenyada pels juristes que construïen el seu discurs sobre l'estat dels coneixements, mai en la seva imatge ni, molt menys, en la seva contra. Una revista, a més, que no va alçar barreres a ningú, que es publica en obert i sense càrrec -tot i que no sense cost- des d'un bon principi.

Per això, que no és poc, defenem aquí que urgeix obrir els estudis del dret, posar-los a l'abast de més i més estudiants que no han de seguir veient-se obligats a tancar-se cinc anys en una sola facultat, captius dels seus professors, només perquè alguns d'aquests -pocs ja- segueixen creient que el dret requereix un lustre d'esforç monotemàtic. No és veritat: els emplaço a vostès d'aquí a quinze anys per a què, en l' any de gràcia de 2029, diguin als meus successors si estudiar dret en tres anys no és una obvietat.

Pablo Salvador Coderch